

torsdagsklummen

Amageravisens faste klummeskribent Linda Gil skriver alt efter humør, inspiration og emne om dagliglivet som amagerkaner.

» VILD MED GIL

FORTROLIG ENETALE

I denne uge lækker klummen efter flere års seriøs research helt overraskende en af dansk erhvervslivs største og bedst velbevarede hemmeligheder.

AF LINDA GIL

Der er simpelthen sket noget fantastisk. I dag kan man gå og tale med sig selv, uden man straks bliver indsat på livstid på en galeanstalt! Nu er det ikke altid, jeg lige er oppe på forreste vogn mht. udviklingen, derfor var mobil headsets et fænomen, der ikke var nået op til 5. sal i lejligheden på Strøget, hvor jeg tidligere boede under ordnede forhold.

Så da jeg en dag nedsteg til gadeplan, tog cyklen og i lårkort hjulede af sted mod Nørre Farimagsgade efter mine moderløse børn, skal det understreges allerede nu, at det skete i god tro. Et sted langs Botanisk Have luskede en suspekt herre, som jeg cyklede forbi. I sekundet, jeg svinger forbi manden, hører jeg et lavmælt og sjofelt: »Hej skat!« Sådan en klam lusker!

Farten sagtnede, og jeg vendte mig aggressivt dels om for at overveje, om der var basis for at vende på cykelstien og hamre slamberten en på tomaten med min håndtaske, og dels for i det mindste at af foretage en første nedsabling af kalori- us med mine blodskudte øjne.

Det var her, jeg opdagede, at manden slet ikke ansede mig! Han gik underligt foroverbøjet, med blikket stift fæstnet på fliserne, hænderne dybt nede i lommerne – adr! – og snakkede videre med sig selv på en særdeles lummer måde! »Han er jo bindegals«, tænkte jeg, og slap derved for at blive nævnt i aftenhyderne som dagens voldeligste overfaldsmand. Først da jeg kom rundt om hjørnet, gik det op for mig, at jeg havde været offer for den nyeste teknologi, hvorefter man kunne observere en klukkende tegner med høj-røde ører køre retur med 2 stk. undrende arvinger.

MEN JEG HAR ALDRIG vænnet mig til andres headsets eller for den sags skyld lydlose mobiler. Man sidder f.eks. i forhandlinger om karikatur underholdning med en kunde. Man er nået til punktet, hvor den kloge kunde indser, at det er købt for de penge, og han siger: »Jamen jeg synes – det Henning!«. Hva? Nu har jeg lært at lade som om, og i mellemtiden har rigtig mange også fået en mobilkultur. Skilsmisseraten skyldes det

der fænomen, det kan der ikke herske to meninger om....

Men jeg har da deltaget i de der møder, hvor man pludselig sidder tre mødedeltagere, og de to er på mobilen. Der tager jeg gerne min egen mobil op, råber dingeling og begynder at snakke, mens jeg med et plaget udtryk travler hvileløst op og ned ad gulvet. På den måde kan man nogengange være heldig at komme til sagen uden spildtid.

ET ANDET FÆNOMEN, det har taget tid at vænne sig til, er oprinene i Bilka eller faktisk alle steder, hvor folk køber ind alene. Nu er jeg selv kommet efter disciplinen gennem grundig oplæring.

Første gang ser man ser jo måbende til, mens en rimelig normalt udseende herre står og taler fortroligt til en pose bleer med begge hænder på posen. »Skat vi ha' kaffe?«, brummer han kærligt til bleerne. Get a life, weirdo, tænker man umiddelbart, indtil det igen går op for en, at han ikke dyrker en syg fetish, men spørger lille-mor derhjemme, om der er bønner i dåsen.

Da det gik op for mig, at det var helt normalt at gå og snakke med ting ligesom indianere, tog fanden ved mig. Jeg kan afsløre, at jeg har haft meget givende drøftelser med alt lige fra litchinodder i Netto til adskillige frakker i omklædningsrummene hos både Vero Moda på Amagerbrogade og Downstairs på Isafjordsgade.

HERFRA GIK DET VIDERE til at observere, at alle taler trådløst overalt. På cykel kan man råbe befriende ud i luften om, hvor slem en bitch, hun var igår. I landets toge kan alle endda høre, hvad den syge stodder foretog sig. EFTER hun var gået. Byens bilister sidder som en samling rablende selvsnakere, der sidder og konverserer muttersalene bag rattet. Nu synes jeg jo personligt, man får de klogeste svar fra sig selv, så derfor fører jeg også lange samtaler om dette og hint med undertegnede bag rattet, uden at nogen overhovedet løfter et øjenbryn. Berigende! Jeg kommer altid meget oplyst hjem fra længere ture i eget selskab.

Oftest har jeg dog trods alt en på

linjen. For at det ikke skal være løgn, har jeg faktisk en telefon, der er så lyserød, at jeg går for at være bøsse i flere kredse. Men det virker nu alligevel stadigvæk suspekt, når jeg med mit headset begiver mig ind i Fælledens naturdyb i gjaldende samtale på trådløs gayphone og så møder nogen på turen. De kigger underligt. Helt trygt er det altså stadig ikke, når man går der i ensomheden og kæfter op med »sig selv«.

ALLIGEVEL VURDERER JEG, at tiden er moden. Tidspunktet for en afsløring i dette forum er valgt.

Klummen vil her gå i spidsen med at lække af en af de mest velbevarede erhvervshemmeligheder i nyere tid:

Fortidens posemænd var ikke sindsyge, der gik og råbte meningsløst til sig selv i gaderne. Nej, de var højt betalte produktudviklere i harmløs forklædning, der allerede dengang prøvekørte tidlige prototyper på dagens trådløse Nokiasamfund! Psykiatere ved altså mindre, end man lige regner med, og nu måtte sandheden simpelthen frem.

